

»...de er HERRENS velsignede æt og har deres afkom hos sig« (Esaj. 65,23)

## Respekt

Dette ord finder vi ikke i Bibelen, men begrebet *respekt* møder vi overalt, thi Gud og Guds ord fordrer respekt, fremkalder respekt og giver aldrig anledning til andet end respekt.

Syndefaldet var i sit inderste væsen respektløshed og åbnede døren for alt det forfærdelige, der er respektløshedens følger.

Gud HERREN bød *Adam*: »Af alle havens træer har du lov at spise, kun af træet til kundskab om godt og ondt må du ikke spise; den dag, du spiser deraf, skal du visseelig dø!«

Gud sagde ikke, *hvorfor* han ikke måtte spise af træet til kundskab om godt og ondt, men sagde kun, hvilken konsekvens det ville få, om han alligevel gjorde det.

Gud fordrer respekt. *Adam* havde ikke lov til at sige: »Hvorfor må jeg ikke det?« eller: »Jeg ser anderledes på det!« eller hvad man siger nu om dage, når man i respektløshed sætter spørgsmålstegn ved Guds ord og dets påbud og forbud.

*Eva* ville gerne være »selvstændig« – hun ville ikke følge et forbud, som hun ikke var enig med Gud i – hun ville være »fri« – fri for Guds klare ord – fri for at vise Gud og hans ord anden respekt end den, hun følte passende!

Fra da af har respektløsheden under dække af mange fine påskud såsom »personligt ansvar« – »frihed« – »man skal ikke være en lovtræl« – og meget andet ledet menneskene længere og længere bort fra Gud og hans ord, så at de i det store og hele ikke har respekt for andet end deres egne meninger.

Et andet ord for respektløshed er *lovløshed*, og det tales der meget om i Bibelen.

Det er menighedens hellige kald at være et værn imod lovløshed og respektløshed, men dette høje kald tager man ikke særligt alvorligt.

### Farisæerne og de skriftkloge

De findes uden tvivl i menigheden. Jeg håber ikke, jeg selv er en sådan; man skal tage vare på sin ånd og sit hjertes motiver, at ikke et åndeligt hovmod og en grim herskesyge trænger ind.

Men hvis jeg nu var en farisæisk skriftklog, hvad da? Herom har vor Herre *Jesus* et mærkeligt ord, som næsten altid overhøres. Han siger: »På Moses' stol har de skriftkloge og farisæerne taget sæde. *Alt hvad de siger, skal I derfor gøre og overholde*« (Matt. 23,2-3). Herren dispenserer aldrig fra respekten for Ordet, end

ikke når det er hyklere som farisæerne og de skriftkloge, der formidler det. Dette ord af Herrens mund har han aldrig trukket tilbage. Det gælder altså også i dag for »moderne« kristne og »moderne« unge, der vil hævde deres selvstændighed og personlige frihed. Overfor Herrens ord i Den hellige Skrift anerkender Herren kun een holdning: lydighed!

### Forståelsesvanskeligheder

Det er rigtigt, at Guds ord undertiden kan skabe visse forståelsesvanskeligheder. Som regel er Ordet imidlertid klart og tydeligt. Forholdet imellem *ældre og yngre* er så klart beskrevet i både Det gamle og Det nye Testamente, at man kun kan tale om forståelsesvanskeligheder, når man ikke har lyst til at gøre, hvad Ordet siger. Det samme i forholdet mellem *mand og hustru*, ja imellem *de to køn* i det hele taget. De ti bud er ikke svære at fatte.

Vel er vi ikke under loven, men vi har loven indskrevet i vore hjerter, hvis vi er født på ny; derfor er det blevet så meget »lettere« at holde loven, thi nu har vi Guds kraft og kærlighed dertil, hvis hans Ånd fylder vort hjerte.

Evangeliet gør os ikke lovløse, men lader os vandre efter Ånden, så lovens bud opfyldes i os.

Ja, Guds Ånd skænker os den *sande* frihed, der intet har i sig af respektløshed og selvhævdelse, men binder os så tæt til vor Herre *Jesus*, som *lemmerne er bundet til deres hovede* – og dermed er enhver form for lovløshed og respektløshed udelukket.

Vi skal være hellige, som Gud er hellig. Har vi respekt for dette ord, som gentages i Det nye Testamente (1. Peter 1, 16), da er vi ikke overlegne, men frygter Gud og holder hans bud og finder nåde dertil i det hellige evangelium, der er Guds kraft.

### Hellighed

At være hellig betyder, at *alt i mit liv tilhører Gud og er underlagt hans herredømme*.

Min *vilje* tilhører Ham. Han har løskøbt den fra at trælle under synden og egensindigheden til nu at trælle under lydigheden med glæde – underlagt under Herrens vilje er min vilje fri på evangeliets sande og tilfredsstillende måde. Al anden »frihed« er falsk.

Derfor begynder helliggørelsen *inde fra* – inde fra viljen, der nu er fri til at gøre det gode, d.v.s. Guds vilje. Er hjertet

fyldt af Guds Ånd, attrår jeg kun eet: at gøre Guds vilje med udholdenhed og taksigelse.

Indefra den frigjorte vilje i det rene hjerte sætter helligheden sit præg på *det ydre*, først og fremmest vor *adfærd* i ord og gerning og vort *udseende*.

Vor *tale* helliggøres. Bibelen har adskilligt at sige herom. Vore ord renses fra overdrivelser – smiger – hidsighed – og meget andet, ikke mindst bagtalelse.

Vor *adfærd* bliver præget af, at vi ønsker at være til velsignelse for dem, vi møder. Vi fremtræder ikke mere på en hovmodig eller verdslig måde – vi holder os gerne i baggrunden – vi ønsker ikke at dominere – de unge lærer af Ordet og Ånden at være, som unge bør være iblandt og overfor ældre.

*Forholdet og omgangstonen imellem de to køn* får et præg af ærbarhed, høflighed og højhed.

Selv *påklædningen* præges af helligheden inde fra hjertet. Der står adskilligt derom i Den hellige Skrift.

Guds ord anbefaler os aldrig at følge moden, thi den er oprørsisk imod Guds tanker om mand og kvinde. Moden er *tidsåndens* konkrete udtryk og skifter uafsladelig; men vi er løst fra tidsånden. Modehandleren i *Kierkegaards Stadier på Livets Vej* siger, at »moden er ustadighed i nonsens og har kun en konsekvens, nemlig at den bliver mere og mere pinegal« – og det sagde han i 1845, længe før vore dages skamløshed og fordærv.

### Respektløsheden

Respektløshed er frugten af hovmod. Hovmodet er sårbart og nærtagent; det hader ydmygheden og holder derfor enhver ydmygelse fra livet.

Den respektløse er forud-indtaget imod Guds ord, når det giver os konkrete, praktiske forbud eller påbud.

Mandens og kvindens virkefelt er klart beskrevet i Den hellige Skrift.

Det er sagt ganske tydeligt, at en kvinde ikke må ligne en mand, og omvendt, at en mand ikke må ligne en kvinde.

Børn skal ære deres forældre. Unge skal underordne sig under de ældre.

Jeg kunne nævne andre konkrete påbud. Du kender formentlig selv flere. De er ikke vanskelige at forstå.

Hvis vi lytter til alle disse praktiske ord *med respekt*, fordi det er Guds ord, vil vi tage imod dem i *evangeliets* Ånd og lade dem præge os, som Gud vil.

Hvis vi derimod er *forud-indtaget*

*imod dem*, risikerer vi at komme på gale veje – uden måske selv at fornemme det.

Her er det, menigheden burde være et værn imod den respektløse omgang med det guddommelige, evige ord. Hvis den ikke er det, bliver den meddelagtig i lovløsheden.

Jeg erkender, at der undertiden tales om disse ting på en forkert måde. I vore dage er det i det hele taget svært at berøre dem, thi de byder den »moderne« kristne imod. Der opstår næsten altid spændinger i luften, når man citerer sådanne skriftsteder.

Menigheden har imidlertid valget imellem at sige JA eller NEJ til Guds hellige ord. Den har valget imellem at afvise eller at godkende respektløsheden og dermed lovløsheden.

Der påhviler den et ansvar af evighedsbetydning.

### Hvorledes?

Ansaret består i at *være tro imod sandheden i kærlighedens Ånd*. Vi kan også sige, at ansaret består i at *være tro imod kærligheden i sandhedens Ånd*, thi sandheden og kærligheden er ikke hinandens fjender eller modsætninger – de er uadskillige.

Lader vi Helligånden råde i menigheden, leder den os altid *til Kristi kors* og herliggør vor dyrebare Frelser, som vi der ser fuldbyrde den guddommelige kærligheds frelsesgerning for os under unævnelige smerter og lidelser.

Vil menigheden som *Paulus* ikke vide af andet end Jesus Kristus som korsfæstet, da bliver der ikke nogen plads for hovmodet og respektløsheden. Ved Kristi kors bliver vi alle små. Vi fornemmer, at vort gamle menneske med al dets falske selvhævdelse er korsfæstet med Ham.

Bliver vi hos vor Frelser og Herre i hans ubeskrivelige kærlighed til os, da vil vi gerne være Ham og ikke os selv til behag. Da afviser vi Ham ikke, når Han peger på dette og hint i vort liv, som Han ønsker ændret – men vi følger Hans hellige ord med glæde – det leder aldrig til tab for os, men kun til vinding.

Ved foden af Kristi kors begynder vi også at fatte, at vil vi tjene Ham, må vi følge Ham – vi må altså som Han faldt i jorden som et hvedekorn for at bære megen frugt – vi må med andre ord ikke bevare vort liv, men give det hen for Hans og evangeliets skyld!

Så er det ikke svært at vende ryggen til verdslighed, selvhævdelse, respektløshed, lovløshed og tarvelighed – man begynder at afsky det, fordi det er af en anden ånd end Herrens hellige, rene og glædesfyldte Ånd.

Da er det ikke svært at lytte til ethvert påbud eller forbud i Guds ord, thi nu er

det blevet vort evangelium at være Ham til behag!

Imidlertid er ordet om korset blevet trængt i baggrunden i menigheden i vore dage. Derfor er der ikke noget værn imod kødet og alle kødelige opfattelser. Man kan ikke holde lovløsheden fra livet, når man holder ordet om korset fra livet.

Det hjælper ikke, at man forkynder Helligåndens dåb og kraft og nådegaver og undere og tegn og understreger det med høje råb og dramatik. Det leder bort fra Kristus som korsfæstet. Det bliver et falsk evangelium, thi evangeliet er ikke ordet om Helligånden, men ordet om Kristus.

Hvorfor er ordet om Kristus som korsfæstet forsvundet af menigheden i dag? Det er ikke forsvundet i dag. Det begyndte at glide ud allerede på apostelen Paulus' tid. Det er et ord, der aldrig har været og aldrig bliver populært. Det kan kun forkyndes, hvis forkynderen vil give afkald på enhver tanke om popularitet, succes og alt andet, som kødet så gerne vil have. Det kan kun forkyndes af forkyndere, hvis tjeneste ikke består i at gøre noget for Herren, men i at følge Ham og gøre Hans vilje.

Menigheden er i dyb nød, men føler det ikke selv. Verden er trængt så dybt ind i dens arbejde, at respekten for Guds hellige ord, Hans hellighed og ophøjethed er lille.

Det bliver næppe anderledes. Menighederne rundt omkring styres i stadig stigende grad af hensynet til ungdommen – ikke af hensynet til vor Herre Jesus Kristus.

Respektløsheden har sejret – men menighederne forkynder »sejr, sejr, sejr« og er dybt inde under løgnens magt på vej ned i forførelsen.

### De ensomme

Apostelen Paulus ville ikke vide af andet end *Jesus Kristus og det som korsfæstet*, derfor blev han mere og mere ensom i menighederne! Han har til enhver tid haft sine små efterfølgere. De er ensomme, ja fremmede i menighederne, fordi de har bevaret respekten for Den Hellige og Det Hellige.

»De synger os ud,« sagde en sådan engang til mig. Korsang af verdsliggjorte kristne, larmende sang til rock, hænderklappen, støj og falsk jubel drev dem ud – men de fik at vide, at de stod Helligånden imod og ikke forstod ungdommen.

Det gjorde ondt i deres hjerte, at respektløse unge ikke blev hjulpet hen til den korsfæstede, hvor de kunne blive frelst, men fik lov til at »tjene« Herren og menigheden med en optræden, der vanærede Ham.

Flere og flere uigenfødte »kristne« er

nu med i »tjenesten«! De ledes vild, og de leder vild. Hellighed sømmer sig Guds hus; vanhellighed sømmer sig ikke, men er usømmelig.

Nu siger menighederne ikke JA og NEJ i overensstemmelse med Herrens hellige påbud, men siger *noget mere*. Det er af det onde, thi det svækker det klare JA og det klare NEJ og åbner dermed for, at man skal vise forståelse for respektløsheden.

De få, der holder sig nær til deres Frelser og Herre, er nu ikke blot *ensomme* i menighederne – de er også *fremmede*, nærmest *uønskede* (bortset fra deres penge) – og menigheden, der skulle berede dem dybe glæder, bereder dem dyb smerte.

Hvad skal de gøre?

De skal være sandheden tro i kærlighed. De må ikke lade deres klare JA til Guds tanker og veje og deres klare NEJ til menneskenes tanker og veje svækkes af den herskende tilstand i menigheden. Det kan blive nødvendigt at gå, hvis menigheden ikke vender om, men fortsat lader porten stå åben for tidsånden med det falske evangelium.

Thi enhver overbevisning kan kun fastholdes igennem handling. Ord strækker ikke til, hvor rigtige de end er.

Hvor skal de i så fald gå hen? De skal først og fremmest gå ind i *lønkammeret*. Der har de gang på gang udøst deres hjerte i bøn under tårer. Det skal de blive ved med. De er jo ikke gået i vrede, men i begravelse – de hader ikke menigheden, men elsker den – derfor beder de nu mere inderligt end nogen sinde, thi det var svært at være så mange år i den, og det var svært at gå.

I lønkammeret taler Gud til dem og åbenbarer dem, hvad de skal gøre.

De skal ikke selv tage noget initiativ til noget nyt. De skal bide på Gud.

Jesus led uden for lejren. Dette er måske deres »opgave«. De skal altså være hvedekorn, der ikke udretter andet end at falde i jorden og dø.

De lægger alle menneskelige tanker om aktivitet, effektivitet og lignende bag sig og tager dem ikke mere op igen.

Undertiden leder Gud dem sammen med ligesindede. Men gør Han ikke det, savner de alligevel aldrig det Åndens fællesskab, som ikke består i medlemskab af en eller anden menighed, men i det fællesskab, Gud selv har skabt og som rækker ikke blot ud over de jordiske grænser, men også ud over tiden (se Hebr. 12,22-24).

Det er sådanne, Gud anvender i den tjeneste, der består i at opbygge Hans menighed – men det forstår menigheden ikke!

Det er i sådanne, Guds kraft udfolder

sig, thi de er svage, skrøbelige og magtesløse. Men i magtfulde menigheder udfolder kun kødets kraft sig.

De får rige oplevelser, som de hverken forudså eller forventede, men som Gud

beredte dem. De erfarer, hvad fællesskab er efter Guds mening. Det er aldrig organiseret eller planlagt af mennesker, thi det er fællesskab i Den hellige Ånd, og Han blæser, hvorhen han vil, og tager ikke

hensyn til kødelige menneskers planer.

De taber tilsyneladende alt, og dog taber de intet, men vinder inderlige, sande, åndelige værdier til gavn for dem selv – og til gavn for Guds menighed!